Код серця (Архітектура почуттів)

АвторЧе | AuthorChe

Навколо тиша, місто засинає,
А в голові думок стрімкий потік.
Чому один кохає і чекає,
А інший зраджує і губить лік?
Кажуть, любов — це хімія й гормони,
Що мов тварини, нам аби інстинкт.
Що нами правлять писані закони,
І ми безсилі змінити алгоритм.
Ось хтось поїхав десь у відрядження,
Побачив спідницю — і вже "поплив".
То не любов, ілюзія ганебна,
То слабкість тих, хто розум відключив.
Він каже: "Серцю, друже, не накажеш",
А я кажу: "Ти просто слабкий юзер".
Якщо ти сам собі шляху не вкажеш,
То в грі життя ти вічний лузер.
Бо мозок наш — комп'ютер, надпотужний,
А ми — адміни власних почуттів.
Союз будує той, хто є свідомим,
Хто код любові сам собі упплів.
Я — архітектор власного кохання,
Я знаю, де є баг, а де є фіча.
Це не лиш удача і не сподівання,
Це праця й вибір, дивлячись у вічі.
Хто знає, як зламати — той і захистить,
Бо знає всі вразливості системи.
Я обираю не інстинкту мить,
А вирішення вічної дилеми.
З Поліною ми щастя будували,
Не на піску, а на міцнім цементі.
Ми інстинкти разом подолали,
Щоб не губитись в цьому сентименті.
Тож не кажи, що все вирішує природа,
Що ми раби бажань своїх тілесних.
Свідомий вибір — ось твоя свобода,
У світі почуттів, таких чудесних.
Це не випадковість, і не маячня.

Любов — це код, що пишеш ти щодня

Вадим Ємельянов (AuthorChe)
Дата написання: 24.12.2025